Pag. 36. (36) 149 136

~~lin. 4. stis / vide sit / quo / quod / in / pender~~

et numq remota, nec ita apli augitur cum fit

lin. 17. nunc / intendi : et paulo inferius / nunc / intendi

pag. 43 lin. 4. certe et infallibiliter / certo et infallibiliter

melius, sint certo tenui et infallibilis

pag. 51. in medio / extrarioi / pugnare unum cum Paulo.

pag. 54. lin. 5. neqß in persona / neqß etiam in persona

pag. 77. lin. 3. admonebo / admonuerim. Et quod inferius

est alterum admonebo / dici potest. quo dici lex admonuerim

tum est esse. alterum est.

pag. 78. lin. 2. explicamus (vide tu et / explicare.

pag. 86 ad finem, dicati esse, praetermissa quae sunt tum

erant qui esse / tum erant esse. ne verba sancta bis

n sine aliqua inconcinnitate repetatur.

pag. 88 lin. penult. ehem et inclinat: sed vero non est in eodem

exigit.

pag. 89. fere ad medium / si detur 2 / detur, sint abundat

pag. 122. lin. 9. sollicuerint / nescio utrum sit praesentem

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA DE GRANADA

quo loco observa, [tam] hoc, ~~et~~ [quā] principale supra
propositum argumentum ~~efficacitatem videri~~ probare

-1.ª propos. Beata virgo, quo Josepho nupsit
non consensit in obligatione carnali absolute
ad copulam

-2.am Macula peccati relicta ex peccato actuali, per
quam peccatores habitualiter dicimur, est gratiae
indignitas ex peccato ipso remanens. unde
peccatum originale non ~~...~~ videtur esse aliud,
quam indignitas Justitiae originalis ex
peccato primi parentis resultans in poste
ros, quibus tribuenda erat, si ~~...~~ per
severasset in Justitia: quare peccare
posteros in Adamo erit, ex peccato
Adami reddi indignos Justitia origi
nali.

-3.ª Si filius contrahere velit sponsalia cum nota
bili iniuria parentum, ac proinde cum peccato
mortali, licitum non est praelato procedere sine
inhibere parentibus ne iure suo utantur
ad repellendam iniuriam, impediendumque consequen
tibus mediis huiusmodi sponsalia.

4.ª Non est improbabile, quod quis in sacramenti
reverentiam, dum matrimonium per procuratorem contra
hit, possit differre celebrationem matrimonii,
in ratione sacramenti legis novae, ad praesentiam in facie
Ecclesiae, celebrando illud in ratione contractus naturalis
vel civilis

Quanto a la 1.ª proposición, acerca del propósito no parece improbable la proposición y opinión del señor Maestro Babello et del señor Jorge Serrano y aun parece, matrimonium non esse aliud, quam sacramentum de obligatione ad copulam, atque adeo intelligi non posse contrahi absque consensu ~~matrimonii~~, obligationem in praecise matrimonii ad copulam. Duobus modis aut obligatio absoluta ad copulam, permanens ex causa de in matrimonio, quemadmodum post matrimonium contracti impediri, seu potius quasi alligari, aliunde potest, ita ut coniuges neque ~~reddere~~ petere, neque reddere sibi mutuo [illegible] licite possent debitum, quod non praecise matrimonii ~~inter ipsos~~ erat, ~~nisi~~ si mutuo consensu profitentur religionem, aut voveant castitatem; ita etiam impediri et quasi alligari potest ante matrimonium, ut si duo, qui castitatem simplici voto antea voverint, matrimonium contraherent, quod multi affirmant beatae virgini et Joseppho accidisse. Hoc tamen est discrimen inter impedimentum ante matrimonium et post matrimonium contractum. Quod post matrimonium contractum opponitur. Ante matrimonium vero impedimenti licet fas sit votum castitatis emittere, nefas tamen est post illud emissum matrimonium contrahere, etiam si contraheretur animo illud non consummandi, nisi ex divina dispensatione licitum redderetur, ut, qui ~~[illegible]~~ ~~castitati~~ ~~[illegible]~~ affirmant praecessisse in Josepho et domina nostra votum absolutum castitatis, dicere tenentur, ex Dei dispensatione quod impediret et obligatione reddendi debitum, dicere tenentur ex divina dispensatione eos matrimonium contraxisse. Supuesto que uvo voto absoluto castitatis in domina nostra et Josepho, parece averse de decir, dominam quidem non sivisse nullum habuisse consensum in copulam, in quo omnes conveniunt, consensisse tamen in obligationem ad illam, eo ipso quod cum Josepho matrimonium contraxit, attento quod utrumque votum castitatis praecesserat, qua obligatione, quam in matrimonii ad copulam ~~[illegible]~~ sese induceret, praecise alligata manebat etiam ad reddendum debitum, ob voti utriusque antea emissi. Nisi parece querer decir otra cosa el señor Babelo y así todos convienen.

Supuesto que uvo voto absoluto castitatis in domina nostra et beato Josepho, quod licet de domina nostra non sit dubitandum, neque de beato Josepho postquam sivit domina nostra

Universitaria de Granada

de spiritu sancto concepisse matrem esse Dei dubitandum videatur, sub judice in lis est, an ante matrimonium votum emise-
rit castitatis, et ex divina dispensatione, revelatione, ac jussu contra-
xerit cum domina nostra animo non consumandi matrimonium, propterea
quod neque jus sibi esse ad illud consumandum. Contrarium sententiam
dicere videntur illud matth. i. ante quam convenissent, in-
venta est habens in utero de spiritu sancto communis interpreta-
tio, et quae tenebat omnes post [illegible] est, Josephum ut caeteros
homines, matrimonium contraxisse animo illud consumandi;
antequam autem convenirent, illud consumare vellet, inventam
fuisse in utero habentem de spiritu sancto, quasi illis verbis signi-
ficetur, praeventum fuisse Josephum a spiritu sancto, gravidamque
fecisse dominam nostram, ante quam Josephus matrimonium
consumare intendisset; non vero quasi Mattheus significare intenderet,
prius inventam fuisse habentem de spiritu sancto et postea
consumandum. [illegible] votum castitatis [illegible] cognitum prius
esset, ut Josephus [illegible] dispensatione, jussu ac
revelatione Dei contraxisset cum domina nostra, verisimile
non est illum statuturum fuisse eam dimittere, [illegible] dominam
nostram [illegible], et Deum esse [illegible] consuleret; neque
justus fuisset [illegible] statuendo eam dimittere, ut a
Matthaeo justus affirmatur, ex ignorantia [illegible]

quod si ex parte Josephi votum castitatis non fuisset, certe domina nostra per consumandum matrimonium obligationem suam [illegible] reddendi illi debitum, certaque [illegible] esset, et forte a Deo tanquam [illegible] dispensata, utrosque reddere tenerentur.

Sea la 2a proposicion [illegible] Lo [illegible] probable [illegible]
El Jorge Servano, que dize [illegible] el pecado origi-
nal [illegible] aversio habitualis relicta ac resultantem ex Ada-
mi transgressione et peccato, quae peccatum illud ad modum
habitus [illegible] ante
quam ab eo [illegible] [illegible] culpae ac peccati.
Assi [illegible] el modo [illegible] tambien [illegible] mu-
cho de los [illegible] que aca [illegible] dije. y tam-
bien [illegible] que [illegible] in matris utero contrahunt originale
peccatum [illegible] in Adamo [illegible] quod in se ipsis contrahunt, quo
ad esse quod in eis nunc habet, sit peccatum et culpa
quam in Adam peccavit. Etenim illo eodem [illegible] peccato, actu-
ali peccati quo Adam nunc peccavit, nos omnes voluntate illius,
Et non nostra peccavimus in illo, quia [illegible] in illo con-
tinebamur, [illegible] cum illo [illegible] constituti,
[illegible] nascimur [illegible] gratuitis donis
quae sibi et nobis acceperat, quaeque per peccatum illud sibi et nobis
amisit; non vero peccavimus dum peccatum illud in nobis contrahimus.

§ Holgara de no offrecer se ocasion para dezir parte de lo q acerca desta materia siento, porq en pocas palabras no se puede dezir lo q siento, y sin de dezillo claramente, y les hazer lo q se acostumbra a dezir, con tan abstrusa dezi[r] se entender sea mal, y persuadira sea peor mayormente soy frade, no dexare de dezir algunas palabras, y bien sabe V. S.ª su servidor Rabello q le acudiesse q no se metiese en esta doctrina, y q no por eso, q dire, lo q quise dezir, trocando dela palabra en tierra, es cosa dome cdo q nome atreua a declararme de manera q se entendiese lo q queria dezir.

§ 1.º digo con S. Paulo ad Rom. 5. omnes nos in Adamo peccasse in illo eodem actu quo ipse peccavit, ut illum et non nostra, et ita peccatum, quod mors est animae, in nos omnes transiise, quod Concilium Tridentinum sessione 4.ª affirmat.

§ 2.º nos omnes in illo actu quo Adamus peccavit, peccasse in illo, ex hypothesi, quod postea illius [illegible] evaremus futuri. Si namque omnes quos ex nobis, et eadem numero materia, infundendo ex illi eandem numero animam, produceretur immediate a Deo, vel alia numero quam ex Adamo, hanc neque in Adamo peccasset, neque inde peccatum illud contraxisset. Conditio, q sine qua nullus contrahit peccatum illud, neque vere dicimur peccasse in Adamo, est, quod ex semine Adae per lineam masculinam producatur. Atque licet in instanti in quo primo ita producitur, contrahit in se ipso peccatum, peccatum quod ita contraxit, ipse commisit in eo quo peccavit in Adamo, neque Christi meritis indulgetur, non in tunc peccavit in Adamo, sed quando Adam peccavit, tunc ipse, tanquam qui in illo virtute continebatur, peccavit cum illo et in illo, eodem illo numero peccato actuali quo Adam peccavit.

§ 3.º Adae peccatum quo omnes in Adamo peccavimus, sumus que omnes peccatores constituti, origine et Concilium Trid. sesse. 4.ª citata definit, [illegible] fuisse numero (sine dubio) propagatione autem transfusum omnibus inesse, unicuique proprium.

§ 4.º peccatum illud actuale quo omnes in Adamo peccavimus, et fuit proprium numero origine, transiisse actu, ut dixi, est notissimum, et affirmant Theologi, neque quoad actum peccati mansisse in Adamo, et multo minus in nobis, cum transiret nequiverit de subiecto in subiectum.

§ 5.º Adamum mansisse in illo numero culpa peccato ac et peccato, quod transgrediendo legem Dei commisit, quousque illa per poenitentiam Christi meritis deleta, ei remissa fuit, at mansisse in illa, non quoad esse actus peccati, qui fuit factus vel consensus

et transiit,
contra legem Dei, sed quoad statum in illa culpa, macula illius. hoc est, quoad reatum

numero culpae, quae transeunte actu, mansit in illo quo usque per poenitentiam deleta fuit.

6. Quod si aliquis semel tantum peccat, transeunte quidem actu manet in eo peccato quod commisit quo usque per poenitentiam deleatur nec e contrario, neque dici debet commisisse duo peccata, neque esse aut fuisse in duobus peccatis, sed in uno tantum, habente duplicem statum, culpae scilicet actualis, quae transiit, quoad actum et manet quoad maculam ac reatum, ut dicere consueverunt theologi.

7. Licet utrumque statum eundem numero peccati appellemus et sit illud idem peccatum commissum quoad alium et alium statum eundem numero peccati ignorantiam non esse, ibi quae vere duas unus culpae et peccati, quasi ille vel duo commiserit peccata, vel fuerit in duobus peccatis, et utrumque habeat rationem dicti, facti, aut concupiti contra legem Dei. non enim est nisi duplex status eiusdem numero culpae seu transgressionis legis Dei; alter, culpa illa potentia in actu qui transiit, erat quidem inde quo ad illum statum immediate in voluntate in quo proprie dicitur culpa ipsa. alter vero quoad esse animae in illa culpa commissa, quod est reatus et macula culpae in substantia animae relicta, quae illam iram filia et indigna gratia et gloria relinquit, quatenus post peccatum actu commissum a divina deserviri voluntate et intellectu. Atque haec vere verissima est.

8. Ex quo affirmat originale unum numero peccatum spectatum quoad formam ex duobus statibus explicatis derivari debet quoad secundum statum in pluribus subiecta, ergo quod illa in aliquo uno capite in quo virtute continebantur aliena voluntate illo numero peccato peccaverunt, mirum non esse, si quoad secundum statum numero in illis subiectis multiplicetur, insit enim unicuique suum cuique proprium; cum in quo ad primum statum unica sit numero peccati comparatione omnium eius subiectorum, quo omnes in suo capite peccaverunt, quod quoad secundum statum in ea omnia origine transfunditur et hoc est, quod Tridentinum voluit dum definivit Adae peccatum, quod origine unum est, propagatione transfusum omnibus inest, unicuique proprium.

et in ipso subsistens in substantia animae existentis in illo, non vero in voluntate

9.

§. 9. Ex his constare, negavi non posse duplicem statum peccati origi-
nalis juxta definitionem Concilii Tridentini, unum sub quo
peccatum illud est unum numero, alterum sub quo, ratione status
subiectus ad quem derivatur, numero multiplicatur [illegible] di-
cet aut originalia peccata quoad secundum statum numero mul-
tiplicentur, ac proinde deleatur peccatum originale unius subiecti,
non deleto peccato ~~[illegible]~~ originali alterius; nullum tamen ergo ponit
in numero peccatorum ~~cum statum illum priorem sub quo est unum numero~~
~~peccato communi omnibus, illo uno peccato~~ illo uno numero
peccato quo omnes in Adamo ~~peccantes~~ peccaverunt, quod per origi-
nem derivatur; ~~quasi sint~~ sint duo peccata originalia eius-
dem pueri, ~~[illegible]~~ [et consequenter] unum et idem habens ~~[illegible]~~ duplicem illum sta-
tum, alterum esse actus peccati Adami quo omnes in illo pecca-
vimus; alterum vero ~~quo sub illo~~ sumus sub illa et in illa
culpa; atque adeo in quo culpam illam in nobis contrahimus;
hoc tamen secundo statu non peccamus, sed contrahimus culpam
~~et~~ peccatum ~~quo~~ quo in Adamo peccavimus.

§. 10. Negavi non posse statum secundum peccati originalis, [quo quidem ille tandem esse dici[illegible]] affectum
esse primi status, ~~in quo vera ratio culpae, hoc est, transgres-~~
~~sionis legis Dei, cernitur~~, nempe actualis peccati Adami, in quo
cernitur vera ratio culpae, transgressionisve legis Dei, [qua] omnes
in Adamo peccavimus, non nostra sed illius voluntate. Quin
hodie post tot millia annorum ex illa culpa, qua Adami vo-
luntate omnes in illo [tunc] peccavimus, resultare ~~[illegible]~~ in uno quoque
puero, qui concipitur, secundum ~~statum~~ illius peccati [statum], eo ipso quod
conditio apponitur sine ~~[illegible]~~ qua nec [status ille] resultaret, neque puer
ille diceretur peccasse in Adamo, nempe ~~[illegible]~~ eo ipso quod
~~puer ille~~ [Adami] posterus ~~Adami~~ generatur. Cum eo eius modi status
post tot millia annorum ex actu illo [Adami] resultet, [status ve primo peccati originalis] ~~[illegible]~~ [illegible]
~~[illegible]~~ nunc [interveniente] nova ~~[illegible]~~ Adami, neque item pueri, ~~neque~~ [voluntate interveniat]
~~per eius modi statum [illegible] peccare resultet~~, immo ~~[illegible]~~
per eius modi statum [neque] ~~[illegible]~~ Adamus [peccasse] ~~peccasse~~ dicatur ~~peccasse~~,
~~[illegible]~~ [neque] pueri in Adamo, sed solum per primum illum sta-
tum, clarum est sane quaerere in ~~hoc~~ [secundo] statu rationem
culpae et peccati, ~~[illegible]~~ quasi esse debeat dictum, vel factum
vel concupitum contra legem ~~[illegible]~~ Dei, vel omissio
[contra legem Dei] dicti, facti, aut concupiti ~~contra eandem legem Dei~~; ~~sed non~~ [offendere]
~~potius statum in illa priori culpa, una cum illa complens~~
~~rationem integram~~ unam integram peccati originalis huius
pueri, quod sane juxta definitionem Concilii Tridentini
~~sub non est aliud quam unum numero~~ primissimum peccatum

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA DE GRANADA

Et non solum status in illa fuit culpa, sed complexe una [unione]
cum illa, [vi cuius culpa] vere una integram peccati originalis huius pue-
ri; juxta definitionem nostri eiusdem [illud
idem numero peccatum quo in Adamo peccavimus, quod quia
propriissime habet veram culpam, et propagatione trans-
fusum, atque est unusquisque nostrum, esse in illo [dicitur reatus] pro id
in quo ~~ad unumquemque nostrum~~ transfunditur] itaque pri-
mus status illius unius numero peccati originalis cuius quod nos
rei est vera ~~culpa~~ ~~qua omnes~~ et propriissima culpa qua ~~ipsius~~;
omnes in Adamo ~~peccat~~ peccavimus, secundus vero, qui
in nobis residet, est per quem esse dicimur ac vere sumus
in illa eadem culpa, est quidem culpa ~~et~~ peccatum, non quo
~~tam~~ quo vel ~~a~~ quodam peccavimus, vel modo pec-
cemus ~~cum modo~~ ~~neque in nobis~~ (cum puer neque quod ad
cupiditatem ~~peccet~~, sed suscipiatur in peccato quod in primo pa-
rente commisit, neque quamdiu in illo perdurat ~~peccet~~)
usque ad baptismum, peccet) ~~sed solum dicatur esse in illo~~
sed quo ~~in illo~~ sumus in illa culpa tamquam ~~in~~ irae filii et ~~eius~~ ex illa
et [per] illam, quod est [vere] esse in illa, eo pacto quo unicus
sive peccator, transeunte actu ~~peccati~~ quo lethaliter peccavit,
dicitur esse in ~~illo~~ peccato commisso quousque per poenitentiam deleatur ac
remittatur.

So. 11. Peccatum Adami ipsi ~~nocuit~~ nocuisse ~~illique imputari~~, fuisseque
illi imputatum non solum ~~non solum~~ ad poenam in gratuitis, hoc est ad amissionem, [ad amissionem]
nem Justitiae originalis, et gratiae in ea inclusae, atque adeo juris in vitam
aeternam, incurisseque proinde poenam damni, sed etiam ~~~~ imputatum ei
lem fuisse ad ~~aeternam~~ sensus igne aeterno, eo quod personale ipsius
~~peccatum propria ipsius voluntate ac libertate commissum~~

So. 11. Peccatum Adami ipsi nocuisse non solum in gratuitis, sed etiam
in naturalibus, fuisseque proinde illi imputatum non solum ad poenam
damni in gratuitis, nempe ad amissionem justitiae origina-
lis, gratiae in ea inclusae, atque adeo gloriae ad quam jus habe-
bat, sed etiam ad poenam sensus igne aeterno, eo quod peccatum
illud ex parte Adami personale ipsius fuerit propria voluntate
ac libertate commissum. At vero nobis peccatum illud solum nocuisse
in gratuitis, sibi et nobis tamquam capite collatis; unde solum nobis
imputatur ad poenam damni et non sensus.
So 12. peccati originalis quoad secundum illius statum in quo ad nos
transmittitur, in quoque unicuique proprium, complures cum illo uno numero com-
muni omnibus peccato originali cuique proprium, meo tenui judicio, non

ut eiusdem evidentium satis dilucide docent dum definiunt, peccatum ~~Adami~~ originale ~~fuisse quidem~~ originegerum ~~dum fuisse~~ unum numero, propagatione vero transfusum omnibus in esse unicuique proprium. Secundum quod transfunditur, est peccatum quod Adamus commisit et nos in illo [et] cum illo, sed non transfunditur quasi ad nos veniat quoad eum statum in quo erat quando illud commisit, omnis et transsivit actu, sed in alio statu, atque adeo peccatum originale ut in nos transfusum, utrumque statum exigit ac involvit, ~~licet~~ et quod alterum ~~nobis~~ misit fac- ~~tum~~ unicuique proprium, quod alterum statum in quo ad nos transfunditur accedere vit

esse aliud, quam commeritum, ut ita loquar, [illegible] residens in anima cuius est fomes, amittendi [seu non acquirendi] iustitiam originalem, gratiam, et gloriam, propter peccatum quod in primo parente et per primum parentem peccavit [quae in illo in primo parente ei erat collata]; in huiusmodi namque commeritorie illa culpa et propter illam culpam, trans mittitur culpa ipsa, neque ~~dicimus esse in illa quo usque huiusmodi commeritum perseverat Christi meritis nobis condonetur~~ dum illud permanet dicimus esse in illa, quousque per Christi meritis, gratiaeque infusione, ~~huiusmodi commeritum~~ nobis remittatur ac condonetur.

Huiusmodi commeritum, [seu demeritum], est quod primo resultat in substantia animae ex peccato, sive personale illud sit, sive originale; originale tamen non primo resultat quam sit subiecta [exposita], atque adeo in unoquoque nostrorum resultat eo ipso quod anima corpori infunditur, licet peccatum illud longe antea in Adamo perpetraverit. Porro ita resultat ac residet in animae substantia, ut quamvis divina persona [illegible] condonetur ab eo potentiis, semper illa propter peccatum quod in suo parente vel per se ipsam commisit, id commereatur. Cum anima licet per actum peccati, quo peccat, commereatur poenam, commeritum tamen [seu dignam esse poena] eo ipso quod peccatum commisit, manet + ~~in illa, et in illa atque illud manet [illegible], seu ipsa in culpa [illegible] quam commisit, hoc est, dicitur esse in illa culpa.~~

+ in ea, pro illud quod dicitur esse in poena, tota culpa quam commisit

Porro huiusmodi commeritum, ex culpa in substantia animae resultans, non est poena, sed commeritum poenae ex peccato commisso. Poena namque licet culpam, commeritum quod illius [culpa commissa] supponat, dicit tamen habitudinem ad iudicem, qui propter culpam commeritum quod illius poenam infligat: commeritum vero poenae ob culpam [commissam] nullo ordine dicit ad iudicem, quasi poenae commeritum infligere debeat ex peccato commisso, sed mere naturaliter ex ipsius rei natura resultet in ea anima quae peccavit eo ipso quod talis anima est in rerum natura. Quare commeritum poenae in puero ex peccato quod in primo parente peccavit, ~~omnem poenam~~ poena non est, sed verum omnem poenam in eo antecedit, privationem iustitiae originalis, et gratiae, iuris quod ad sempiternam beatitudinem, ~~quae omnes poenae [illegible] sunt a Deo [illegible] inflictae, quod illi~~ quae sunt poenae a Deo puero inflictae quod eas reipsa commereatur propter peccatum quod in primo parente peccavit.

+ tanquam ~~[illegible]~~ praerequisita ut iuste inflictae sint atque adeo antecedit

Huiusmodi commeritum est quo anima est formaliter irae filia, hoc est, digna poena atque ira dicta, quam Deus in eam exerceat. Licet enim radix ac veluti fundamentum seu fundandi ratio fuerit actus peccandi, quo vel per se ipsam, vel per primum parentem et in primo parente peccaverit, commeruit tamen propter illud peccatum [illegible], esse substantiam ipsam animae dignam poena atque adeo filiam irae, formaliter est per commeritum quod ex tali peccato in ipsa resultavit, et permanet, quousque per gratiam remittatur ac condonetur.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA DE GRANADA

Sicut enim gratia gratum faciens est quae efficit nos Deo gratos, hoc est, dignos in quos Deus complaceat, et quibus vitae aeternae praemium conferat; ita commissio poenae resultans ac permanens in anima ex peccato commisso, est quod illam formaliter facit obiectum Deo exosum, hoc est, dignam quam odio prosequatur, et cui pœnam condignam infligere statuat ac velit.

Huius modi praeterea commissio poenae ob culpam commissam, est quod theologi reatum appellant, dum dicunt peccatum transire sive actu & manere reatu, iuxta illum loquendi modum quo Matth. 26 cum princeps sacerdotum de Christo dixisset, Blasphemavit; quid adhuc egemus testibus? ecce nunc audistis blasphemiam eius, quid vobis videtur? astantes dixerunt, Reus est mortis, id est, dignus morte propter hanc blasphemiam peccatum quod commisit, aut dignus qui morte plectatur. itaque reatus, de quo loquuntur theologi, dum statum in culpa commissa explicant, in quo peccator remanet transacto seu te peccato, est illa commissio poenae ob culpam quam commisit, itaque idem reatus est macula quae remanet in anima, et peccatorem Dei inimicum constituit, ut explicatum est, formaliter constituit.

La 3a proposicion a todos tres nos parece omnino impossible, porque Christo nuestro Señor establecio por sacramento lo que es matrimonio in lege naturae, y asi tanto que personas habiles ad sacramentum, nempe baptizatae, ipso vel alium legitime matrimonium in lege naturae contrahunt, est sacramentum, neque quod sortiatur rationem sacramenti pendet ab eorum voluntate aut intentione, eo ipso quod contractus est legitimus inter baptizatos. Y asi lo dixe al Padre Fernando Rabello consultandome aqui sobre esta difficultad.

La 4a proposicion a todos tres nos parece verdadera, y no aver [illegible] de ella de estorvar en [illegible] impedimento.

[illegible] del P. Fernando Rabello